

De ce azi nu mai e ca ieri...

Scris de Doru Atomei
Duminică, 05 August 2012 12:59 -

N-am mai scris nimic de ceva vreme... N-am mai scris nimic pe [Kogaionon](#), ca, in rest, comunicate, interviuri si altele am tot facut... mi-a spus cineva de curand ca am abandonat Kogaionon, ca nu mai fac recenzii, nu mai scriu nimic despre scena Metal si nu numai, ca nu mai vorbesc cu mine (public), ca am abandonat un proiect care, desi rar folosit, se pare ca avea importanta lui, pentru unii... sa nu-i spun ca ar fi putut chiar conta... heh, placut sentiment dar si ingrijorator cat pot sa fiu de "indolent" si "neatent" la lucruri pe care doar eu nu le vad... asa imi spunea si mama, cand eram de-o schioapa... pe atunci traiam in lumea mea, eram absent complet de la bunul mers al vietii si doar tipetele delicate dar stridente ale ei ma faceau sa percutez si... sa vin la masa, de exemplu... Nu stiu daca astazi sunt altfel, dar stiu ca ma enervez cand il strig pe Stefan al meu si el nu ma aude... chit ca sta pe langa mine, dar ocupat cu ale lui subterfugii... sau cand suntem chemati la masa si fiecare din noi doi tocmai atunci mai avea ceva de facut, de terminat... si parca asteptandu-ne unul pe altul, cine misca primul... desi timpul trece si mancarea se raceste... desi, in interiorul meu, mi-am tot pus intrebarea: la restaurant de ce nu reactionez la fel? Hah... probabil ca am ramas acelasi ca acum multi, multi ani... sa fie de la faptul ca am fost mezinul familiei? Unii imi spuneau ca acest comportament este caracteristic copilului singur la parinti, alintat si tinut in puf... hmmm... toata lumea catalogheaza, incadreaza, sfatuieste si isi da cu presupusul... sport national asta cu autobagatul in seama... mnaahh...

Sa revin la Kogaionon... stiu ca anul trecut imi propusesem sa scriu un Editorial in fiecare luna... si am respectat promisiunea, doar ca pe ultima suta de metri, ma simteam din nou subjugatul propriilor idei si promisiuni... si, poate ca de asta, anul acesta nu am scris nimic... am impresia ca am scris 1-2 recenzii si atat... este adevarat ca, pe de alta parte, nici muzicile frumoase nu m-au facut mai avid in a scrie ceva... acum, am deja 3 albume care-mi umplu tot timpul si poate ca de asta sunt acum in fata laptopului, pentru a scrie ceva nou... va recomand din toata inima sa ascultati ultimele realizari DEAD CAN DANCE, MONO si HEXVESSEL.. sunt albume de o frumusetate rapitoare...

Si chiar vroiam sa scriu mai amplu, la un moment dat, despre directia muzicala din aceste vremuri si despre sufletele ce graviteaza in jurul acestui sindrom. Sau, ma rog, cum vad eu aceste lucruri... Este clar ca ma adresez, in mod special, celor care nu sunt deranjati daca, incet sau tare, departe sau aproape, zgomotos sau linistit, agresiv sau melancolic, instrumental sau coral, se aud acorduri pe portativ. Si aceasta dezbatere a mea, in sens fara sens, face referire la trupe, sustinatori/fani, case de discuri, organizatori, presa. As putea sa separ foarte clar MUZICA intre: cea care reprezinta o afacere si care nu... dar ar fi o greseala, pentru ca exista muzica de calitate care se vinde dar si muzica proasta care se vinde... la fel cum exista si muzica foarte buna care nu prezinta interes si muzica neinspirata care ramane in undergroundul mediocru...

De ce azi nu mai e ca ieri? Dar, totusi, si ieri nu a fost ca alaltaieri... daca este sa facem referiri la un sistem de raportare actual, dar imaginar, ieri si alaltaieri nu se deosebesc foarte mult intre "ele"... insa, fata de astazi, par a fi complet schimbate...dar, si ieri a fost un astazi, cum si maine va deveni, in putin timp, un ieri... depinde cum vrem sa privim, din ce parte si de la ce departare... departare si fata de reperul propriu, atunci cand clopotul lui Gauss din noi rezoneaza la maximum cu trairea interioara care-ti desfata papilele auditive in cel mai

absorbant dar confortabil si receptiv mod...

...dar, de ce azi nu mai e ca ieri?

Pentru ca tehnologia evolueaza, lumea se schimba, influentele sunt altele, grijile sunt altele, la fel si asteptarile... Inainte era un intreg ritual pana se punea placa de vinyl pe gramofon, stabileai viteza (33 sau 45), iti luai paharul de coniac sau vin rosu, uneori chiar cafeaua si te infundai intr-un fotoliu confortabil, savurandu-ti in tihna si poate, intr-un mod egoist, micile dar propriile bucurii terestre... pentru a patrunde usor, usor, in celelalte... Sunt vremurile parintilor sau bunicilor nostri, despre care am auzit si poate chiar am vazut, candva, dar memoria ne joaca feste de multe ori, amagindu-ne sa credem ca tinem minte ceea ce ne-a placut atunci sau cum credem noi ca s-a intamplat, implorandu-ne lecitina virtuala sa ne confirme ca lucrurile au fost identice cu propriile ramasite din filmul memoriei vintage...

Astazi, totul e intr-o viteza infernala, o cursa in care toata lumea fuge in toate partile, ca asa speram sa mai prindem ceva, sa ne bucuram de ceva... de fapt, sa ne bucure ideea ca am prins ceva, ca ceea ce am prins va fi pus, mai devreme sau mai tarziu, la naftalina timpului uitat, sau poate schimbat sau vandut, mai repede decat ne-am fi inchipuit sau ne-am fi dorit, mai repede de a vedea ca acel "ceva" ar putea sa-si gaseasca si el rostul in habitatul nostru... Dar sa prindem ceva, ca altfel ne simtim goliti interior si poate fara sens in viata asta... de fapt, reperele actuale ne-au invatat sa devenim posesivi din cale afara, sa detinem langa noi, sub noi, pe noi, in jurul nostru, lucruri de care avem sau nu nevoie, dar de care s-ar putea sa avem nevoie, la un moment dat...sau nu... ca asa e moda, ca asa vedem la altii... sau poate ca anii aia grei de comunism ne-au transformat in ghelele propriilor noastre himere, asta nu ne mai grabim sa aflam... o lasam asa cum e, si parca ne simtiti mai bine sa avem "chestii" de care nu ne folosim decat sa procuram "chestii" doar atunci cand avem nevoie... si astfel, de mici, ne dorim sa avem propriile noastre jucarii, propriii nostri prieteni, care sa se joace doar cu noi (sau pentru noi), apoi propriile muzici, propriile afaceri/joburi, propriile sotii/soti, propriile familii, propriile apartamente/case, propriile terenuri... chiar propriile cavouri (implicit si propriile sicrie)... si, implicit, propriile noastre amintiri, chiar trairi. Da, probabil ca de fiecare din astea am putea avea nevoie... sau chiar avem nevoie, ca ne pricepem sa dam sens si utilitate chestiilor pe care le posedam... problema e ca ne plictisim repede, ca oferta actuala e tentanta, se schimba de la minut la minut, e variata din cale afara si din ce in ce mai facil de procurat... cu banii nostri sau banii bancilor, ne conturam zi de zi, in umbra sau la baza propriei ignorante, o viata reala care devine de fapt, una virtuala, asimptotica in trairi si plina de asteptari (in)utile... parca numai este viata noastra, dar se pare ca astea sunt vremurile, ca nimic parca nu mai e azi ca ieri, asa ca trebuie sa ne obisnuim asa, ca altfel nu se poate...

Dar sa revin la ale mele... de fapt, aceste randuri m-am apucat sa le scriu asa, deodata, amintindu-mi ca, anul trecut, tot cam in aceleasi zile, am scris un Editorial extrem, extrem de lung, pregatindu-ma "cathartic" pentru DBE 3, material al carui link il voi posta la sfarsitul randurilor scrise astazi. Probabil ca ceva se intampla in interiorul meu, de ma apuca nebunia de a-mi scrie... cum suna asta: sa-mi scriu mie... probabil ca mi-am gasit din nou timpul de a sta impreuna cu mine, ca de vorbit am tot vorbit, in ultima perioada... insa, pana si afacerile nu se fac doar pe vorbe, ci si pe scrise... acum ca suna a contract au ba, asta chiar nu mai conteaza acum... stiu insa ca termenul "afacere" ma zgareie rau. Ideea e ca, dupa ce am tot vorbit cu mine in aceste ultime luni, am luat decizia unor schimbari majore in viata mea, ceea ce ma face acum ceva mai linistit si impacat... cel putin asta simt acum... asta nu inseamna ca nu sunt preocupat si usor timorat pentru ceea ce va fi sa urmeze... nu stiu daca sunt timorat de ceea ce voi face, cat de faptul ca suflete dragi mie depind, intr-o forma sau alta de mine... si implicit eu

depind de bucuria si linistea lor... si nu mi-as dori sa (mai) creez suferinta, amagiri si promisiuni desarte, in masura in care o voi putea face sincer si vertical fata de mine... inclin sa cred ca poate voi cunoaste si aroma implinirii, mai devreme sau mai tarziu. Pentru ca, pana acum, cu cat imi doream mai multe, fugeam de nebun, de unul singur, si bifam tot ceea ce imi propuneam... si apoi imi savuram micile sau marile victorii... de la nivelul solului sau de la inaltime, dar o faceam satisfacut, mandru de mine, in liniste, sau triumfalist, in festine elogioase si zgomotoase... pana mi-am dat seama ca acest copy-paste continuu trebuie sa se opreasca, sau sa existe in continuare (probabil ca asta face parte din "ecosistemul" nostru fizic si palpabil), dar nu ca reper de traire, de aspiratie, de motivatie... incerc, din ce in ce mai mult, sa renunt a mai folosi termeni in care nu mai cred cu atata indarjire cum credeam pana acu ceva vreme: "cea/cel mai", "special", "unic", "exclusivist".. si lista poate continua... culmea este ca nu ma deranjeaza deloc daca altii ii folosesc si nici nu imi vine sa ii corectez... cred ca este de bine... "terapia" probabil ca a izvorat undeva din mine si anumite schimbari s-au petrecut sau incep sa se petreaca (asa imi place sa cred) cu mine pentru ca am simtit ca, in felul de traire de pana acum, cunosteam gloria dar nu si frumusetea, recunoasterea dar nu si linistea interioara, lauda dar nu si detasarea, implicarea dar nu si pacea...Nu regret cele faptuite pana acum, au fost facute pentru ca asa am simtit ca trebuie sa le fac si sunt chiar bucuros ca le-am facut.. Doar ca, ceva parca s-a transformat, acel ceva imi spune ca e timpul sa ma aplec si spre alte cautari, nu neaparat palpabile, masurabile sau temporale...

Dupa 20 de ani respirati intens de concepte SMART si SWOT, a trebuit sa trec de 40 de ani, sa realizez ca rostul meu acum trebuie sa cunoasca si alte traiuri, necuantificabile in acest sistem de valori... si o spun cu modestie dar si bucurie, pentru ca asta simt ca voi urma sa fac... Ma rog, nimeni nu stie ce va fi maine iar ce a fost ieri ramane in mintile noastre doar pentru ca asa vrem noi sa ramana...e ca in fraza cu: viața se compune din zilele pe care le ții minte, nu din toate zilele care au trecut.

Ciudat sau nu, dar simt ca sfatuitorul din mine, luptatorul si manipulatorul de idei, de doctrine, de viziuni, trebuie sa se retraga, sa se atrofieze... probabil nu brusc, ii va lua ceva timp sa-si intre in matca... inertia asta, off! Dar daca asa a fost sa fie, asa va fi... Si o spun impacat si fara nostalgii de vreun fel... poate doar zambitor la incrancenarea de odata, cu care luptam pe meterezele cetatilor inchipuite.. e de bine, e de rau... In fine, qed? Habar n-am...

Si totusi, imi dau seama ca nu m-am apucat sa scriu, asa, deodata... aseara, intors acasa, destul de obosit, am incercat sa adorm... dar nu mi-era somn... terminasem de promovat interviul meu cu Edmond si incercam sa-mi gasesc o cadenta interioara prin care sa ma linistesc. Imi amintesc insa ca ma asteptau cateva zeci de pagini dintr-o carte despre care veti afla toate detaliile la DBE 4... Si mi-am spus sa ma apuc de-ndata s-o descopar, ca sa stiu ca imi mai bifez o curiozitate... am citit vreo 3-4 pagini, dar oboseala m-a invins... am plecat insa la somn cu o fraza ce-mi rezona continuu in cap:

"Constientizez ca este mult mai greu sa iei viata unei fantome decat pe cea a unui om"... aceasta dedublare si joc dual nu m-a prea lasat sa dorm, dandu-mi spre dimineata vise diferite... ca sa nu le spun ciudate...

M-am trezit cu noaptea in cap, mi-am pus in casti noul HEXVESSEL si mi-am propus sa continui cartea, caci acolo, acel om cu masca de fier si picioare de lemn pare sa ma plimbe prin lumi diferite, acum fiind, pe undeva, in "nifelheimul" morbid al propriei cautari introspective...

Si, uite asa, dau peste alte randuri, care nu-mi spun nimic nou dar care, parca, mi-au apasat puternic pe un nerv din cutia mea acoperita inca cu piele...

"Dragostea e singurul instrument care poate determina la crime in spatii siderale cu

inmormantari in zonele terestre"...

Dragoste-crima-inmormantare... parca mi-e cunoscut acest scenariu... dar de acum incolo ma invart o buna bucata intre cuvinte ciudate, articulate intr-un sens nemaintalnit, oferindu-mi un peisaj confuz, dar incitant: "ingropat intr-o cutie de carton", "depozit de morti", "intampinat de muste", "neutralizarea sufletelor"... si, poate retoric, o expresie simpla dar care nu imi va da pace de acum incolo, cu siguranta: "eu nu sunt nul, eu sunt in plus"...

Insa sa ies din mirajul acestor pagini, sa las cartea deoparte, probabil ca o voi citi mai incolo, caci simt ca trebuie sa fac altceva... nu stiu ce anume, dar textul citit putin mai devreme ma arunca intr-o stare pe care nu stiu daca sunt pregatit sa o (re)traiesc chiar acum, cand vad ca soarele s-a hotarat deja sa-mi arate ca nimic nu e permanent, in afara de ciclicitatea aparitiei lui...

Am spus ca vorbesc de muzica, asa mi-am inceput povestea...asa ca ar trebui sa urmez acest fir rosu, dar parca invizibil...

Sa incep cu trupele... as putea sa dezbat la nesfarsit dilema sau realitatea/semantica dintre muzicant si muzician...dar nu stiu daca as rezolva ceva... Este clar ca, pe acest pamant, unii sunt haraziti cu talent, altii nu... este la fel de clar ca exista si unii care sunt talentati in a copia pe altii, chiar sa o faca mult mai bine, atat "oratoric" cat si ca abordare imagistica sau de comunicare. Si sunt altii care nici nu copie, n-au nici talent, doar ca ii chinuie talentul... Nu stiu daca e bine sau rau, pentru ca Republica lui Platon este de mare actualitate astazi, si probabil ca asa a fost de cand a fost scrisa... ne plac umbrele, perceptiile, directiile deschise si descrise, dar de altii... iar daca vrem sa experimentam, ne pierdem rabdarea chiar inainte de a incepe... sau experimentam la nivel de gluma, distractie... facilul si proximitatea transforma un brat al artei din ceva sacru in ceva cotropit imediat, chiar vandalizat, care, totusi, sta bine in picioare, dar numai din exterior privit. Graba de a fi recunoscut, apreciat, bucuria de a vedea gloria altora ne face sa alergam bezmetici in interiorul nostru, pentru a obtine si noi macar un dram din ceea ce au altii... si asa, uitam ca muzica vine din noi...frumos ar fi sa ne dorim sa decantam corect imaginatia, inspiratia si influentele mediului intr-un mod pragmatic si sa concepem arta in armonie cu acestea, nu dominati sau orbiti doar de una din aceste directii... poate ca sunt mai multe, cu siguranta ca sunt, dar nu asta a fost sensul gandului meu.

Noroc ca exista, in minoritate, ce-i drept, si creatori de sunete pe portativ ce ne dau dreptul sa credem in frumusetea exprimarii muzicale!

Fanii sau publicul sunt un alt segment important al acestei miscari numita muzica... Multi dintre putinii care ascultam muzica cu intensitate vrem sa vedem si concerte, in special, cu trupele preferate, de regula cele mari, cele care au rezonat cu acea perioada a clopotului Gauss din fiecare din noi. Si aici avem 2 categorii mari, una care a trecut de 30-35 de ani si alta mai tanara, fiecare cu propriile asteptari, de trairi sau de nostalgii traite... Si am fost surprins sa vad entuziasmul de la OST, cand mii bune de oameni au venit sa-si vada doar trupele preferate... bine ca au venit, mai putin bine ca nu i-au interesat si alte cantari, ale celor care cantau in deschidere... majoritatea au cantat in fata la 20-50 de oameni, dar probabil ca le sta bine in CV si orice invitatie de acest fel trebuie onorata, cu siguranta. Din punctul meu de vedere, mi se pare complet aiurea acest lucru, caci nu exista armonie, nu exista concept de festival, exista doar capete de afis si umplutura, ca sa fie totusi festival... In fine... Cum spuneam si altadata, desi invazia de tehnologie a adus cu ea o explozie de trupe, de stiluri muzicale, de albume, renuntam pana si la ideea de a mai alege... ajungem sa ne intereseze doar ceea ce stim, ridicam privirile si clipim ceva mai des daca auzim ca ANATHEMA sau MDB scot un album nou si, aleatoriu sau conjunctural, aflam ca mai exista si trupe noi faine, interesante, care ne pot

starni interesul, daca vrem asta. In rest, grijarile cotidiene ne consuma o viata pe care o consumam dar nu o traim, o inghitim dar nu o digeram, o avem dar nu e a noastra... Cred mult in generatia tanara... este, de fapt, vremea ei, sa traiasca, sa descopere, sa promoveze si sa miste muntii cu energiile si dorintele lor caracteristice varstei, in ceea ce priveste scena muzicala... Stafeta se preda oricum, cu sau fara voia noastra...

Casele de discuri sunt aproape de prapastie... tehnologia i-a prins usor defazati, incearca prin constrangeri logice financiar dar ilogice asteptarilor acestor vremuri sa controleze afacerile, isi restrang portofoliul de trupe, se focuseaza doar pe cele mai cunoscute si, de la caz la caz, isi alatura noi titulaturi, doar daca nu inseamna cost semnificativ. Vor sa supravietuiasca, cum e si normal, dar, daca nu au o strategie pe termen mediu si lung de mentenanta, alaturi de bugete solide, este greu sa vada lumina... desi vizionari mai exista iar unii dau lovitura cu trupe mici care ajung repede mari... ca si in cazul jucatorilor de fotbal de la echipele mici care, prin contracte serioase, peste noapte, se scot imediat. Cand nu mai ai bugete, poti fi un label chiar foarte mare, sa ai cea mai buna strategie si viziune, si inchizi... sau, accepti compromisul si te diversifici aiurea, in sensul ca pleci cu bani de paine si te intorci de la cumparaturi cu castraveti... aia e!

Organizatorii... sunt din ce in ce mai multi, mai diversificati... dar si hulpavi, doritori de a scoate evenimentele pe zero, sau sa faca profit, cu sau fara sponsori... sa vina cat mai multa lume, sa recunoasca valoarea evenimentului, valoarea trupelor... si de aceea cam toti se duc acolo de unde vin, nu neaparat certitudinile, dar sansele mari sa fie o reusita: trupe mari, cunoscute, apreciate si cu multi fani... Aceasta nerabdare si fuga dupa rezultate spectaculoase intr-un timp foarte scurt poate fi functional doar pentru unii... iti trebuie, pe langa nebunia de a face ce-ti place, si o doza de pragmatism sadic, ca sa faci o afacere din asa ceva... Si ma bucur ca multora le iese, asa si trebuie... mai ales daca isi lasa capitalul in aceasta piata si continua sa faca evenimente... inseamna ca scena pulseaza... si automat fanii onoreaza prin prezenta actiunile promoterului... Altii, nu se pricep si se baga in piata de evenimente pentru ca au bani si acest segment suna tentant, dar fara sa-si importe know-how specific, si au deceptii financiare... mai rau ca, in multe cazuri, guvernati fiind doar de bancnote, fac sa sufere atat trupele, cat si fanii... ca sa nu mai zic de acei tzeperi care promit multe si nu fac nimic, aducand deservicii mari, inclusiv lipsa de credibilitate a celor care stiu sa faca cu pricepere si cu daruire ceea ce fac. Si mai exista o categorie, cei care fac evenimente pentru ca asa simt ei ca trebuie sa le faca, s-ar bucura daca ar iesi pe zero, ar fi chiar ideal sa si castige bani, dar pe primul loc ramane calitatea si intensitatea faptelor traite. Acestia sunt si cei mai volatili, din pacate, mai ales la noi, unde conceptul de nisa nu este sustinut iar daca il asociezi alaturi de alte concepte mai mari, sa le spunem mainstream, se dilueaza sau se pierde complet in desisul aglomeratei ignorante sau nerabdarii.

Cu muzica, ca si cu alte metehne frumoase care-ti rapesc dar iti si umplu existenta, nu te joci, nu negociezi, nu te amagesti ca ai controlul... daca o iubesti, nu ai cum sa o privesti conditionat... E ca si in vorba lui Rebreanu: "Iubirea nu e un targ: te iubesc pentru ca ma iubesti. Iubirea este o certitudine: te iubesc pentru ca te iubesc."

In piata asta supersucita si bulversata, avem avantajul ca brandul (nu-mi place deloc titulatura si nici ideea) inca functioneaza... astfel, stim si putem alege, chiar sorta intre trupe, intre case de discuri sau organizatori, pentru ca stim fiecare ce si cat poate sa faca... am putea sorta si intre fani, dar ar suna usor incorect fata de ceea ce gandesc... pentru ca mi-e greu sa explic in cuvinte, dar se stie si se respecta, fara filtre, aceste diferente. Evident ca exista si exceptii, si de-o parte si de alta, dar abaterile sunt mici... Asadar, desi e plina piata de muzica si de

informatie muzicala, iar timpul liber al nostru este din ce in ce mai limitat, avem inca parghiile necesare de a ne informa corect si la obiect, fara a pierde prea mult timp, daca dorim si simtim ca vrem sa facem asta. Totul depinde de noi si de gradul de interes/ignorant pe care ni-l permitem sa-l acceptam.

Presa... daca e vorba de o trupa mare, de un eveniment cu trupe mari, imediat apare interesul... si totul renaste, devine viu: materiale de presa din abundenta, solicitari de acreditari infinite, cronici de albume si concerte scrise imediat, cu lux de amanunte, uneori chiar si cu detalii profesioniste... daca e vorba de ceva mai putin mediatizat sau cunoscut, te bucuri daca vezi o suita de fotografii si, in cel mai bun caz, vreo cronica a evenimentului monosilabica si saracacioasa in descrieri si detalii... De asta pot sa afirm ca presa muzicala de la noi este cu un picior in groapa... exista cateva persoane, numarate pe degete, care scriu din interes sau din placere... In rest, liniste si pace... si e foarte dureros, caci daca nu insamantezi nimic, daca nu plantezi periodic ceva, risti sa transformi totul in ceva arid, fad, fara fond, fara culoare... poate doar umbre de forme, si alea palide si fara simtaminte...

Concluzia mea este ca, odata cu vremurile, ne-am schimbat, ne-am diminuat interesul in introspectie, in cautare, in descoperire... am devenit mai fastfoodisti in comportament, in manifestari, in fapte dar si in gandire, mai aplicati spre proximitate, spre comoditate, superficialitate, mai alergatori decat atletii de performanta, insa facand-o pe o banda rulanta proprie imaginara, care nici macar nu face bine conditiei noastre fizice. Este clar ca, iesiti dintr-un sistem in care, pentru a descoperi valoarea, riscam libertatea, am ajuns acum liberi dar riscam sa pierdem valoarea... sau macar reperele care sa ne ghideze, contureze sau lumineze un sistem de valori sanatos, corect si nealterat de modernism ieftin, comercial. Si ma refer aici la cei care au cunoscut si comunismul cu toate angoasele lui... Cei mai tineri, care au avut sansa sa nu cunoasca pe pielea lor acest aberant sistem dictatorial, au sansa si puterea de a ancora vertical noul sistem de valori... chiar daca, in ultimii 20 de ani, parintii lor, rudele lor nu au avut timpul si dispozitia de a le povesti cum ar putea sa arate acest sistem de valori. Cu alte cuvinte, totul e cu susul in jos datorita ignorantei celor ce puteau sa faca ceva, sa influenteze cumva, sa schimbe ceva... povesteam unui prieten zilele trecute: inainte eram liberi in spirit dar ingraditi total in exteriorul nostru, acum avem libertatea de a face ce vrem, de a calatori oriunde vrem, de a asculta, citi, vedea orice dorim, dar ramanem blocati, anchilozati si resemnati in refuzul de a accepta ca e totusi timpul nostru, viata noastra, apasand inconstienti si disperati pe pedala acceleratiei spre dorinta unui viitor mai bun, privit insa prin oglinda retrovizoare a unui trecut deja deformat de prezentul complet schimbat.

Mai sunt doar cateva zile pana la DBE 4, un eveniment prin care respir, traiesc, iubesc... de fapt, KRUNA si DBE par a fi singurele motivatii pe plan de evenimente la care rezonез si pentru care am vazut un sens in tot ceea ce am facut pana acum. Celelalte evenimente si-au avut partea lor frumoasa, traita intens, dar care, cel putin pentru o perioada, par a fi sortite sa ramana doar simple dar placute amintiri, trairi...

E adevarat ca aceasta editie este una extrem de complexa fata de precedentele... sau de complicata, cel putin pentru mine... Nu ma ascund ca am avut mai multe tentative de a renunta la tot, si nu din frica ca nu as putea sa gestionez evenimentul, ci din frica ca aceasta dependenta de ceva ce am creat ma va transforma intr-un monstru, intr-un zbir care, in dorinta lui de perfectiune, ar calca peste orice si orice, doar sa-si atinga scopul... dar, oricat de patimas, pornit si incins as fi fost, luciditatea de a realiza ca asta era marea catastrofa ce s-ar putea intampla nu mi-am pierdut-o... Nebunia mea maniacala a speriat multi cunoscuti sau necunoscuti, i-au indepartat sau chiar dezamagit... iar eu, in crezul meu, m-am amagit doar ca

sunt victime colaterale...

Privesc acum altfel, pentru ca am avut norocul si bucuria de a intalni si de a asculta Oameni Frumosi, care respecta lucrurile normale, firesti, simple, de bun simt. Cu cativa dintre ei am stat de vorba si am vrut sa ii pun "sub lumina reflectoarelor", pentru ca sunt de principiul ca faptele bune si traiurile frumoase pot fi impartasite tuturor, fara a fi catalogate ca arogante, vedetisme sau inchipuiri bombastice... Cu restul sunt in contact de ceva vreme, cu altii doar ma salut, sau ne salutam... dar ei exista... si asta imi confera un sentiment de multumire maxima... pe majoritatea i-am intalnit pe la evenimente, pe altii soarta mi i-a adus in cale... Eu chiar cred ca putem sa fim mai buni, mai pasnici, mai respectuosi... totul pleaca din noi, daca simtim ca vrem si credem ca putem face asta... Da, poate suna a patetism infantil, a vorbarie umpluta, a mitomanism exacerbat... daca asa a fost perceput si inteles, imi pare rau, insa asimilarea acestor ganduri curate nu mi-am dorit sa aiba vreo o atingere cu exagerarile sau falsul, oricat ar parea el a fi de autentic sau mai putin...

Nu-mi doresc dorinte la DBE 4... m-as bucura insa nespun sa vad la sfarsit zambete sincere si satisfactia traiirii unui weekend normal, frumos... Om vedea ce se va intampla... oricati vom fi si de pe unde ne-om strange, vom trai intens acele momente. Voi reveni cu un comunicat specific curand.

Stiu insa ca e al naibii de greu, in acest vremuri, sa ai bani pentru o deplasare la Alba Iulia, ca, iti trebuie cel putin un buget de 100 eur, daca vrei sa si pleci cu vreun suvenir de acolo... Si la cate concerte si festivaluri exista pe la noi astazi (ceea ce e de bine), nici nu stii pe care sa-l mai alegi... sau la cate iti poti permite sa mergi... Poate si de asta am anuntat si am promovat evenimentul de la inceputul anului, ca cei interesati sa-si fac toate calculele... Am observat ca in ultimele saptamani au fost si persoane care si-au anulat rezervarile... sunt usor trist ca nu pot sa-si onoreze o dorinta pe care au avut-o initial... dar sunt convins ca asa a fost sa fie... pe de alta parte, am reusit sa rezolv cu cazarea pe toti cei ce au solicitat sa-i ajut iar la campare, nu stiu daca sunt refuzati mai mult de zece insi... pentru ca nu vreau sa creez la RYMA o superaglomeratie in zona camparii, mai ales ca sunt doar 2 dusuri si pentru cele 130 de persoane care vor fi prezente, ar trebui un minimum de confort. Sper sa fie bine si sa nu fie probleme.

Tricourile cu DBE 4 le scot luni sau marti, sunt in editie limitata si nu vor fi mai scumpe de 40 lei (a crescut euro asta ingrozitor)... vor si cateva bucati girlie, de culoare rosie... si vor exista, probabil pentru prima si ultima data, cateva tricouri cu Kogaionon si Kruna, pentru cei ce se identifica, intr-un fel sau altul, cu aceste concepte... acestea nu vor costa mai mult de 20 lei, pentru ca printarea lor este mult mai simpla si mai putin costisitoare...

Pentru aceasta editie echipa de organizare este una extinsa, avand, in majoritate, "amazoane", adica fete, hah... Acum ca eu chiar cred au ba in matriarhat, nu stiu ce sa mai spun... nu am urmarit asta dar, asa s-a intamplat... si am realizat asta cand am notat pe hartie numele tuturor... in afara de Lus si Bogdan, care gestioneaza virtualul si imaginea evenimentelor, singurul barbat organizator aruncat in batalia DBE 4 ramane Tica Losu... om vedea ce va fi sa fie, caci vom fi vreo 10 care vom incerca sa facem fata la cele 2-300 sute de suflete ce cred ca vor fi prezente in spatiile RYMA, pe 16-17-18 august...

Ar mai fi multe de spus dar cred ca e bine sa ma opresc aici. Nu stiu cand voi mai scrie pe aici, nu stiu daca voi mai organiza ceva, stiu insa ca daca voi simti sa o fac, nu-mi voi infrana nimic din ceea ce cred ca trebuie trait... pentru ca daca nu traiesti la timp ceea ce trebuie trait, nu mai traiesti niciodata...

Sa ne vedem cu bine la Alba Iulia, toti acei care vor si putea ajunge acolo... vara tarzie deja si-a

De ce azi nu mai e ca ieri...

Scris de Doru Atomei

Duminică, 05 August 2012 12:59 -

intrat in rol, e timpul pentru un nou Ritual!

PS. Aici linkul cu Editorialul de anul trecut, unde, printre altele, am povestit istoria si radacinile conceptului Dark Bombastic Evening...

<http://www.kogaionon.com/ro/editoriale-kogaionon/august-2011> AUTOR: Doru Atomei SURSA: [Kogaionon Magazine](#)